

Arrest

nr. 207 310 van 27 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen bijgestaan door advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 24 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Koerdische origine afkomstig uit de provincie Sulaymaniya. U woonde er tot 2000 in het dorp Qazan. U vluchtte toen naar het Verenigd Koninkrijk omwille van een familiale ruzie om een erfenis. Uw grootvader was komen te overlijden en een stuk grond diende

verdeeld te worden. Fatah, de neef van uw vader wou echter alles. Tijdens een woordenwissel kreeg hij een hartaanval en stierf hij. Zijn zonen beschuldigen u en uw broers van diens dood. In 2009 keerde u vrijwillig terug naar uw land van herkomst. U ging wonen in het dorp Bazyan in de provincie Sulaymaniya. In augustus 2010 leerde u er uw vrouw K. N. R. (O.V. X) kennen. Ze was toen officieel gehuwd met S. maar nog niet samenwonend omdat ze nog aan de universiteit studeerde. Op 22/09/2010 scheidde uw vrouw voor de rechtbank van hem. Hierna werd ze lastig gevallen door haar ex-man die niet akkoord ging met de scheiding. In 2013 was uw vrouw afgestudeerd en u vroeg haar familie toestemming om met haar te trouwen hetgeen ze echter weigerden. Eén van de ooms van uw vrouw ging wel akkoord en zo kon u toch met haar huwen. Op 01/10/2013 vernam u van uw buurman, die een politiemans is, dat haar ex-man een klacht had ingediend bij de politie als zou u uw vrouw ontvoerd hebben. Dezelfde dag vertrok u met uw vrouw naar Kirkuk waar jullie introkken bij de zus van uw vrouw wiens man een bakkerij had. Na een tijdje ontdekte S. jullie verblijfplaats en begon hij jullie opnieuw te bedreigen. Zo ontving uw vrouw in november 2014 een dreigbrief van haar ex-man. Deze brief werd bezorgd aan de zus van uw vrouw, die in Sulemaniya woonde. Uw vrouw lichtte u echter niet in over deze brief. In februari 2015 werd uw vrouw driemaal na elkaar door hem opgebeld maar ze nam niet op. In maart 2015 vernamen jullie van de burens dat iemand genaamd S. was komen informeren naar jullie. In juni 2015 werd u op uw werk door hem opgebeld en dreigde hij jullie te doden. Op 01/07/2015 trokken jullie via Zakho naar Istanbul. Op 08/10/2015 reisden jullie verborgen in een vrachtwagen naar Duitsland waar jullie na vijf dagen aankwamen. Op 14/10/2015 arriveerden jullie in Brussel. Uw vrouw en kinderen waren ziek en toen jullie op 20/11/2015 zich wilden aanbieden bij de asielinstanties waren die gesloten n.a.v. de aanslag in Parijs. Op 25/11/2015 konden jullie uiteindelijk jullie asielaanvraag indienen. U en uw vrouw zijn in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en deze van uw vrouw en kinderen, uw nationaliteitsattest en die van uw vrouw, een kopie van het paspoort van de ex-man van uw vrouw, de huwelijksakte en echtscheidingsakte van uw vrouw met haar ex-man, de volmacht die uw vrouw gaf aan haar advocaat om de echtscheiding te regelen, jullie huwelijksakte, een dreigbrief van de ex-man van uw vrouw, twee arrestatiebevelen dd. 02/09/2015 en 29/07/2016, een klacht bij het Koerdisch parlement voor de mensenrechten, een brief van jullie burens in België, en een kopie van de identiteitskaarten, woonstkaart, rantsoenkaart en nationaliteitsbewijzen, van uw schoonzus en haar man.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden opgemerkt (CGVS I p. 5-6; CGVS II p. 10) dat u wat betreft de familiale ruzie om een erfenis hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u ingevolge deze gebeurtenissen op heden nog enige vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade zou dienen te koesteren. Uw grootvader was komen te overlijden en een stuk grond diende verdeeld te worden. Fatah, de neef van uw vader wou echter alles. Tijdens een woordenwissel kreeg hij een hartaanval en stierf hij. Zijn zonen beschuldigen u en uw broers van diens dood. Omwille van deze dreiging heeft u in 2000 Irak verlaten. U stelt dat de zonen van Fatah u zullen vermoorden als ze u zien en dat een dergelijke vete bij jullie blijft bestaan, soms zelf nog na 20 jaar. Er moet worden vastgesteld dat sinds u in 2009 bent teruggekeerd naar Irak er zich omwille van deze ruzie geen nieuwe elementen hebben voor gedaan. Zo verklaart u dat u de zonen van Fatah niet meer heeft ontmoet sinds uw terugkeer in Irak noch dat zij u zouden gezien hebben, u weet zelfs niet of ze op hoogte zijn van uw terugkeer. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Er dient te worden vastgesteld dat deze familiale ruzie dateert van 15 jaar voor u naar België kwam en u gedurende de zes jaar dat u na uw terugkeer in 2009 in Irak verbleef geen problemen heeft gekend hieromtrent. Een dergelijke louter theoretische, vage, hypothetische of onpersoonlijke vrees volstaat dan ook niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

Wat betreft de kern van jullie relaas, m.n. de bedreigingen van S, de ex-man van uw vrouw, moet worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw vrouw incoherent en onaannemelijk zijn, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

Wat betreft de ex-man van uw vrouw verklaart u aanvankelijk (CGVS I p. 7) niet te weten welk werk hij had. Later stelde u (CGVS II p. 11) echter dat hij een machtig man is die een autosalon had. Bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) had u gesteld dat u denkt dat hij contacten had met een politieke partij omdat hij

altijd gewapend was. Gevraagd of hij gewapend was, verklaart u later (CGVS II p. 11) echter dit niet te weten omdat u hem nooit heeft gezien. Gevraagd of hij misschien militair of politicus was, verklaarde u vlakaf dit niet te weten. U maakte helemaal geen melding van uw eerder geuite vermoeden dat hij contacten zou hebben gehad met een politieke partij (CGVS II p. 11). U en uw vrouw verklaarden dat uw vrouw reeds door haar ex werd lastiggevallen voor u haar leerde kennen, toen ze nog aan de universiteit studeerde. Hij zou haar verschillende keren op de universiteit hebben opgezocht. Gevraagd of de ex-man van uw vrouw zelf aan de universiteit studeerde, verklaarde u dit niet te weten (CGVS I, p. 7). Het CGVS meent dat het absoluut niet geloofwaardig is dat u zo weinig zou weten over deze man, de persoon waarmee uw huidige vrouw getrouwd zou zijn geweest en die aan de basis zou hebben gelegen van jullie vertrek uit Irak. Dergelijke onwetendheid en incoherente verklaringen over wezenlijke elementen van de identiteit van deze persoon ondermijnen dan ook de aannemelijkheid van uw relaas in ernstige mate.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 7) dat toen jullie op 01/10/2013 vernamen dat de ex-man van uw vrouw een klacht had ingediend bij de politie als zou u uw vrouw ontvoerd hebben, jullie hierna onmiddellijk naar Kirkuk trokken. Er moet echter worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat haar ex-man een dergelijke klacht zou hebben ingediend. U was immers op 05/05/2013 voor de rechtbank in het huwelijk getreden met uw vrouw (zie CGVS I p. 7). Er kan aldus niet worden begrepen dat hij een klacht zou indienen gebaseerd op de ontvoering van uw vrouw aangezien u toen reeds officieel met uw vrouw gehuwd was, en deze klacht - nota bene van haar ex-man van wie zij op 22/09/2010 bij de rechtbank haar echtscheiding had gevorderd (CGVS I p. 6) - sowieso weinig teweeg zou brengen. Evenmin kan omwille van deze redenen worden begrepen dat de politie een dergelijke klacht zou aanvaarden.

Voorts is het bijzonder merkwaardig dat toen uw vrouw in november 2014 van haar zus vernam dat ze een dreigbrief had ontvangen van haar ex-man zij u hiervan niet op de hoogte zou brengen maar hiermee wachtte tot ze dreig telefoons ontving in februari 2015 (zie CGVS I p. 9). Gelet op het feit dat jullie net omwille van een klacht van haar ex-man jullie woonst in de provincie Sulaymaniya hadden verlaten, is het onaannemelijk dat uw vrouw u toen hiervan niet onmiddellijk zou willen inlichten hebben. Evenzo is het bijzonder merkwaardig dat de zus van uw vrouw jullie deze dreigbrief pas heeft bezorgd toen jullie in België waren (CGVS I p. 4). Gelet op het feit dat u deze dreigbrief had kunnen voorleggen toen u klacht indiende bij het mensenrechtencomité, of had kunnen aanwenden om bij de politionele en/of gerechtelijke instanties aan te tonen dat de ex-man van uw vrouw jullie bedreigde, kon verwacht worden dat jullie zich eerder in het bezit van deze brief zouden hebben gesteld. Deze vaststelling is een verdere bevestiging van de onaannemelijkheid van jullie relaas.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u twee arrestatiebevelen voor. Zoals reeds werd opgemerkt is het weinig aannemelijk dat de gerechtelijke autoriteiten arrestatiebevelen zouden uitvaardigen op basis van een klacht van de ex-man van uw vrouw wegens haar ontvoering door u. Uw vrouw had zich immers eerder voor een rechtbank officieel uit de echt laten scheiden van deze man en u was officieel voor een rechtbank met uw vrouw getrouwd. Wat betreft deze door u voorgelegde arrestatiebevelen dienen nog de volgende vaststellingen te worden gemaakt: U (CGVS I p. 14) en uw vrouw (CGVS I vrouw p. 5) verklaren dat jullie vanuit Turkije geen contact hadden met mensen in Irak, buiten uw schoonzus. Uw vrouw ontkent dat toen jullie in Turkije waren nog nieuwe informatie hebben ontvangen over de eventuele daden van haar ex-man. Uw vrouw stelde echter bij de DVZ (Vragenlijst vrouw pt. 3.5) dat toen jullie in september 2015 in Turkije kwamen jullie gehoord hebben van uw neef Kamil dat haar ex-man wederom een arrestatiebevel voor u had aangevraagd. Bij confrontatie ontkent uw vrouw dat jullie buiten haar zus met iemand anders contact hadden in Irak en stelt zij dat jullie van het arrestatiebevel vernamen toen jullie in België waren. Het aanhouden van één versie van de feiten biedt geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Gelet op de uitdrukkelijke verklaringen van uw vrouw afgelegd bij de DVZ, en mede gelet op het door u voorgelegde arrestatiebevel dd. 02/09/2015, is het in de context van jullie relaas plausibel dat toen jullie in Turkije verbleven vernamen van dit arrestatiebevel. Aangezien jullie verklaringen hieromtrent nu dermate incoherent zijn wordt niet enkel dit relaas verder ondermijnt, maar dienen er ook de nodige kanttekeningen te worden gemaakt wat betreft de authenticiteit van dit door u voorgelegde arrestatiebevel. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt wat betreft het tweede door u aangebrachte arrestatiebevel dd. 29/07/2016 aangezien er twee pertinente taalfouten in dit document dienen te worden vastgesteld. Ook moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van deze documenten is dus uiterst gering.

Ook werd vastgesteld dat uw verklaringen betreffende jullie verblijf in Kirkuk vanaf 01/10/2013 tot 01/07/2015 absoluut niet te rijmen vallen met de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Ondanks het feit dat u een zekere kennis heeft – die echter verworven kan zijn door studie - van Kirkuk en van gebeurtenissen die er toen plaatsvonden, weegt dit gegeven niet op t.a.v. de volgende vaststellingen die kunnen gemaakt worden. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het niet zo is dat elk onjuist antwoord op een vraag op zich leidt tot de ongeloofwaardigheid van uw relaas, maar wel de totaliteit van jullie onwetendheden en tegenstrijdigheden.

Zo stelt u wat betreft de situatie in Kirkuk toen jullie er in oktober 2013 waren gaan wonen (CGVS I p. 9) dat de Koerdische partijen er de macht hadden en dat er peshmerga's waren. Gevraagd of er ook Iraakse militairen aanwezig waren verklaart u dit niet te weten en dat u er geen gezien heeft. U stelt dat er wel Iraakse politie was maar dat de Koerden de meeste macht hadden. Verder stelt u dat daesh in mei/juni 2014 Irak binnenviel. Gevraagd wat toen de gevolgen waren voor de veiligheidssituatie in Kirkuk stelt u dat in januari 2015 daesh Kirkuk begon aan te vallen. Uw vrouw stelt (CGVS I vrouw p. 6) dat toen jullie in oktober 2013 naar Kirkuk gingen de Iraakse overheid er de macht had maar kon dit niet verder verduidelijken. Op de vraag of er toen Iraakse militairen aanwezig waren stelde zij dit niet te weten. Gevraagd wat de gevolgen waren voor de veiligheidssituatie in Kirkuk toen daesh in juni 2014 Irak was binnengevallen stelt zij dat er werkloosheid was, dat de mensen bang waren en alles stopte, zonder meer. Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt echter dat toen daesh in juni 2014 Noord-Irak binnenviel het Iraakse leger in Kirkuk op de vlucht sloeg waarna Kirkuk op 12/06/2014 in de handen viel van de Koerdische peshmerga strijders. Uit deze informatie blijkt ook dat de legerbasis van de Iraakse militairen toen door de peshmerga werd geplunderd en dat er wapens werden uitgedeeld aan de bevolking. Aangezien u stelt (CGVS II p. 4, 6-7) dat u de situatie in Irak via de televisie opvolgde en in de bakkerij brood verkocht, en zodoende met veel mensen in contact kwam, is het absoluut ondenkbaar dat u hiervan geen weet zou hebben indien u werkelijk sinds oktober 2013 in Kirkuk verbleef. Aangezien uw vrouw hoog opgeleid is (aan de universiteit afgestudeerd) en tijdens haar verblijf een maand les gaf in een school (CGVS I p. 7; CGVS I vrouw p. 3), kan ook van haar verwacht worden dat zij meer weet zou hebben over de toenmalige situatie in Kirkuk. Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u (CGVS II p. 8) wel correct dat de peshmerga's sinds juni 2014 de stad in handen hadden en stelde uw vrouw (CGVS II vrouw p. 3) correct dat het Iraakse leger er de macht had toen jullie in Kirkuk aankwamen. Gelet op het feit dat jullie initieel onwetend hiervan waren, kan er enkel worden besloten dat jullie na het eerste gehoor zich van deze informatie door studie hebben eigen gemaakt. De vaststelling dat u aanvankelijk meende dat toen u in oktober 2013 in Kirkuk aankwam de Koerdische partijen er reeds de macht hadden en dat u geen weet heeft dat het Iraakse leger pas in juni 2014 Kirkuk heeft verlaten waarna toen pas de macht er werd overgenomen door de Koerdische strijders, én de vaststelling dat ook uw vrouw dermate onwetend is over wie bij jullie aankomst de stad in handen had en wat er gebeurde toen daesh Irak binnenviel, ondermijnt reeds op manifeste wijze jullie beweringen over jullie verblijf in Kirkuk.

Voorts verklaart u (CGVS II p. 8-9) dat daesh voor ze Kirkuk aanvielen ongeveer een maand voordien de stad Mosul hadden ingenomen en dat ze er niet hoefden voor te vechten maar dat ze zo maar Mosul konden innemen. Gevraagd wat u bedoelt met de aanval op Kirkuk verwees u naar de gewelddadige incidenten die zich voordeden in januari 2015. Bij verdere bevraging stelt u dat er voor januari 2015 ook reeds aanvallen van daesh op Kirkuk waren maar kon u dit niet verduidelijken hoeveel tijd ongeveer hiervoor ze Mosul hadden ingenomen. Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt echter dat Mosul in de handen van daesh viel op 10/06/2014 en dit na vier dagen vechten met het Iraakse leger. Het Iraakse leger sloeg toen op de vlucht en trok ook weg uit Kirkuk, dat op 12/06/2014 onder de controle kwam van Peshmerga's. Aangezien u beweert dat u toen in Kirkuk verbleef, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u weet dat de nabij gelegen stad Mosul op gewelddadige wijze veroverd werd. Ook kan er, gelet op de tumultueuze gebeurtenissen van 12/06/2014, verwacht worden dat u concreter kan aangeven hoeveel tijd voor de incidenten van januari 2015 Mosul werd ingenomen.

Verder verklaart u aanvankelijk (CGVS I p. 8) dat u in Kirkuk in de bakkerij van de schoonbroer van uw vrouw werkte en dat deze bakkerij de naam H. droeg. Tijdens uw tweede gehoor stelt u echter (CGVS II p. 4-5) dat de bakkerij van uw schoonbroer de naam O. en - waarschijnlijk maar u was niet zeker – N. droeg. Uw vrouw verklaarde daarentegen (CGVS II vrouw p. 3) dat de bakkerij aanvankelijk N. en N. heette en later veranderde naar H, hetgeen de naam van haar schoonbroer is. De vaststelling dat u klaarblijkelijk zich niet meer de naam van de bakkerij waar u ongeveer anderhalf jaar werkte herinnert, die nota bene de naam droeg van de schoonbroer van uw vrouw die eigenaar was van deze zaak, ondergraaft verder op ernstige wijze uw beweringen omtrent uw verblijf in Kirkuk.

Gevraagd naar gewelddadige incidenten in Kirkuk toen u er verbleef kan u enkel verwijzen (CGVS I p. 12; CGVS II p. 7) naar de aanslag op de Jawahir Mall die plaatsvond in december 2013, en naar het offensief van daesh dat doorging in januari 2015 en waarbij werd gevochten in Mala Abdullah en Maskab Khalid gelegen aan de rand van Kirkuk. Uw vrouw haalt (CGVS I vrouw p. 6) dezelfde twee voorvallen aan. Gevraagd naar andere incidenten in Kirkuk, op andere instanties, stelt u dat er altijd kleine aanvallen waren en dat u dit niet kan onthouden en verwees u wederom naar de door u twee aangehaalde incidenten. Gevraagd of het Kirkuk Palace Hotel een betekenis voor u heeft, verklaart u hiervan gehoord te hebben maar kan u zich niet herinneren of er op deze locatie een gewelddadig voorval is geweest. Aangezien uit de hierboven vermelde informatie blijkt dat daesh in januari 2015 dit hotel heeft aangevallen en zelfs een tijdje heeft ingenomen, kan verwacht worden dat indien u toen in Kirkuk verbleef weet zou hebben dat er zich op deze plaats een dergelijk gewelddadig incident heeft voorgedaan.

Ook valt uw bewering (CGVS II p. 10) dat toen u in Kirkuk was er geen verkiezingen werden georganiseerd, absoluut niet te rijmen met de bovenvermelde informatie waaruit blijkt dat er in april 2014 parlementsverkiezingen plaatsvonden.

Tenslotte is het hoogst opmerkelijk en helemaal niet geloofwaardig dat u ten aanzien van de DVZ verklaarde dat u de laatste anderhalf jaar voor uw vertrek in Kirkuk zou hebben gewoond, maar dat u de naam van de wijk waar u woonde zou zijn 'vergeten' (DVZ verklaring nr. 10). Indien u werkelijk al deze tijd in een bepaalde wijk in Kirkuk zou hebben gewoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit niet zomaar zou vergeten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk de laatste anderhalf jaar voor uw vertrek uit Irak in Kirkuk te hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kirkuk heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u uit Sulemaniya zou zijn gevlucht omwille van de problemen met de ex-man van uw vrouw.

U legt 2 arrestatiebevelen voor en een klacht ingediend bij het Koerdisch comité voor de mensenrechten. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. In dit verband werd reeds eerder geweten op het feit dat dergelijke stukken in Irak gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Bovendien legt u enkel kopies van deze documenten voor waardoor de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dit vindt verdere bevestiging in de hierboven gemaakte vaststellingen wat betreft de twee door u voorgelegde arrestatiebevelen.

Ook de overige door jullie voorgelegde documenten kunnen ook bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Uw identiteitskaart en deze van uw vrouw en kind, uw nationaliteitsattest en die van uw vrouw, een kopie van het paspoort van de ex-man van uw vrouw, de huwelijksakte en echtscheidingsakte van uw vrouw met haar exman, de volmacht die uw vrouw gaf aan haar advocaat om de echtscheiding te regelen, en jullie huwelijksakte, zijn allemaal documenten die werden uitgereikt in de provincie Sulaymaniya (zie CGVS II p. 3) en tonen aldus jullie verblijf in Kirkuk niet aan. Op de identiteitskaart van jullie dochter, uitgereikt in Bakrachko te Sulaymaniya, staat vermeld (CGVS I p. 13) dat zij op (...)2014 geboren werd in Kirkuk, hetgeen echter niet aantoonst dat jullie van 01/10/2013 tot 01/07/2015 in Kirkuk zouden verbleven hebben.

De dreigbrief van de ex-man van uw vrouw kan door het om even wie zijn opgesteld en is onafdoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. De brief van jullie burens in België levert geen informatie over jullie beweerde problemen in Irak.

De door u voorgelegde identiteitskaarten, woonstkaart, rantsoenkaart en nationaliteitsbewijzen, bevatten identiteitsgegevens van uw schoonzus en haar man, maar tonen niet aan dat u met uw vrouw bij hen in Kirkuk hebben verbleven tijdens de door jullie beweerde periode.

Uit uw verklaringen (CGVS I p. 3; CGVS II p. 3) en uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat jullie tijdens het beweerde verblijf in Kirkuk nog vaak naar Suleymaniyah zijn gereisd: o.a. voor het bekomen van een identiteitskaart voor u en uw dochter op 02/03/2015, een nationaliteitsattest op 25/02/2015, en het indienen van een klacht bij het Koerdisch comité voor de mensenrechten op 15/02/2015. Gelet op de hierboven vastgesteld ongeloofwaardigheid van jullie verblijf in Kirkuk heeft het er dan ook alle schijn van dat jullie tot aan het vertrek uit Irak niet in Kirkuk verbleven maar in Suleymaniyah.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op

de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

In hoofde van tweede verzoekster, de echtgenote van eerste verzoeker, wordt de volgende beslissing genomen:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Koerdische origine afkomstig uit de provincie Sulaymaniya. Op 01/07/2015 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 25/11/2015 heeft u samen met uw man R. D. M. (O.V. X) in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"[...]"

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man R.D.M. (O.V. X). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een

beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"[...]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van artikel 3 EVRM, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de motiveringsplicht (zoals vervat in artt. 2-3 Wet 29 juli 1991)

Volledig ten onrechte heeft het CGVS beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus aan verzoekers en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt (...) dat toen jullie op 01.10.2013 vernamen dat de ex-man van uw vrouw een klacht had ingediend bij de politie als zou u uw vrouw ontvoerd hebben, jullie hierna onmiddellijk naar Kirkuk trokken. Er moet echter worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat haar ex-man een dergelijke klacht zou hebben ingediend. U was immers op 05.05.2013 voor de rechtbank in het huwelijk getreden met uw vrouw (...). Er kan aldus niet worden begrepen dat hij een klacht zou indienen gebaseerd op de ontvoering van uw vrouw aangezien u toen reeds officieel met uw vrouw gehuwd as, en deze klacht - nota bene van haar ex-man van wie zij op 22.09.2010 bij de rechtbank haar echtscheiding ahd gevorderd (...) - sowieso weinig teweeg zou brengen. Evenmin kan omwille van deze redenen worden begrepen da de politie een dergelijke klacht zou aanvaarden."

en verder

"Voorts is het bijzonder merkwaardig dat toen uw vrouw in november 2014 van haar zus vernam dat ze een dreigbrief had ontvangen van haar ex-man zij u hiervan niet op de hoogte zou brengen maar hiermee wachtte tot ze dreig telefoons ontving in februari 2015 (...). Gelet op het feit dat jullie net omwille van een klacht van haar ex-man jullie woonst in de provincie Sulaymaniya hadden verlaten, is het onaannemelijk dat uw vrouw u toen hiervan niet onmiddellijk zou willen inlichten hebben. Evenzo is het bijzonder merkwaardig dat de zus van uw vrouw jullie deze dreigbrief pas heeft bezorgd toen jullie in België waren (...). Gelet op het feit dat u deze dreigbrief had kunnen voorleggen toen u klacht indiende bij het mensenrechtencomité, of had kunnen aanwenden om bij de politionele en/of gerechtelijke instanties aan te tonen dat de ex-man van u w vrouw jullie bedreigde, kon verwacht worden dat jullie zich eerder in het bezit van deze brief zouden hebben gesteld. Deze vaststelling is een verdere bevestiging van de onaanneemelijkheid van jullie relaas."

Verzoekers hebben de Irakese nationaliteit.

Het dient benadrukt te worden dat er geen twijfel is over het feit dat verzoekers afkomstig zijn van Suleymania, in het noorden van Irak.

Uit talrijke verslagen blijkt dat er een wijdverspreid fenomeen is van eerwraak in Noord-Irak.

'Eerwraak en zelfverbranding van vrouwen zijn in het noorden van Irak aan de orde van de dag. Waar die problemen in het Westen töt discussie en celstraf leiden, zijn ze in Iraaks Koerdistan taboe en gaan de daders vrijuit.'

'Het Koerdische noorden van Irak geldt als het rustigste deel van het door burgeroorlog verscheurde Arabische land. Maar alleen al in de eerste drie maanden van dit jaar zijn in de drie Koerdische provincies tientallen vrouwen vermoord wegens "immoreel gedrag". Dat staat in het tiende mensenrechtenrapport van de missie van de Verenigde Naties in Irak. Uit Arbil, Dohuk en Sulaimaniya kwamen circa veertig meldingen over eerwraak. Enkele beschuldigde vrouwen kwamen zogenaamd per ongeluk door brand om het leven. Anderen werden door familieleden doodgeschoten omdat zij de eer van de familie zouden hebben geschonden. De regionale Koerdische regering reageert volgens de VN

veel te traag op het geweld tegen vrouwen. Ook is er veel mis in gevangenissen die worden gerund door de veiligheidsdienst, aldus het rapport. Bovendien staat de persvrijheid in de autonome regio onder druk. Journalisten die schrijven over corruptie en falend beleid lopen risico op mishandeling of arrestatie.'

Het CGVS stelt verder:

"Ter ondersteuning van uw relaas legt u twee arrestatiebevelen voor. Zoals reeds werd opgemerkt is het weinig aannemelijk dat de gerechtelijke autoriteiten arrestatiebevelen zouden uitvaardigen op basis van een klacht van de ex-man van uw vrouw wegens haar ontvoering door u."

In bovengenoemde context is het evenwel begrijpelijk dat er twee arrestatiebevelen werden uitgevaardigd.

Het dient benadrukt te worden dat het CGVS geen enkele rekening heeft gehouden met de plaatselijke situatie van Sulaymaniya en het feit dat eerwraak een wijdverspreid fenomeen is in Noord-Irak.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit van artikel 3 van het EVRM, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de motiveringsplicht (zoals vervat in de Wet 29 juli 1991)"

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers 2 persartikels over eerwraak in de Koerdische Autonome Regio in Irak, met name een artikel uit Trouw, "Eerwraak op platteland heel gewoon" van 29 november 2003 en uit de Volkskrant van 25 april 2007, "Veel eerwraak in Koerdisch Irak".

2.2. Nieuwe elementen

Op 9 mei 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018 en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht" van 16 oktober 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt verzoekers' asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die de verzoeken kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de verzoeken wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.3.3.2. Beoordeling

Verzoekers hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend, in essentie op grond van het feit dat zij worden bedreigd door de ex-man van tweede verzoekster.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het geschetste relaas omwille van (i) verzoekers onwetendheid en incoherente verklaringen over wezenlijke elementen van de identiteit van verzoeksters ex-echtgenoot S. , de protagonist in het verhaal, (ii) het niet aannemelijk is dat S. een klacht zou hebben ingediend bij de politie en daar ook gehoor zou hebben gekregen op grond van de ontvoering van “zijn” vrouw nu verzoekers officieel gehuwd waren voor de rechtbank nadat verzoekster de echtscheiding van S. had gevorderd, drie jaar eerder, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet meteen door zijn echtgenote op de hoogte werd gebracht van de dreigbrief van haar ex-man en evenmin dat zij zich pas toen zij in België waren in het bezit hebben laten stellen van deze brief, (iv) aan de voorgelegde arrestatiebevelen slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend, (v) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers’ verklaring dat zij aanvankelijk vanuit Sulaymaniya waren gevlucht naar Kirkuk omwille van de bedreigingen van S. en zij daar hadden verbleven van oktober 2013 tot 1 juli 2015 alvorens zij naar België zijn gekomen (vi) en de voorgelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Deze vaststellingen zijn pertinent, nu zij betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas, en ze worden gestaafd door de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de gehoorverslagen van beide verzoekers, de door hen neergelegde stukken en de landeninformatie.

Verzoekers doen geen ernstige inspanning om de motieven in een ander daglicht te stellen, en verwijzen slechts in het algemeen naar verslagen waaruit blijkt dat in Noord-Irak eerwraak een wijdverspreid probleem is, enerzijds, en dat het in die context wel degelijk begrijpelijk is dat er arrestatiebevelen worden uitgevaardigd op basis van de klacht van verzoeksters ex-man.

De Raad is van oordeel dat verzoekers zich niet kunnen vergenoegen met een verwijzing naar de algemene situatie in hun regio van herkomst, nu zij een concreet verband moeten aantonen met hun individuele en persoonlijke situatie terwijl *in casu* verschillende elementen tot de conclusie nopen dat hun asielrelaas niet geloofwaardig is. Het risico op vervolging moet *in concreto* worden aangetoond en de verzoekers blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Waar verzoekers stellen dat in de context van het fenomeen van eerwraak in Noord-Irak het wel degelijk begrijpelijk is dat er twee arrestatiebevelen werden uitgevaardigd, moet erop worden gewezen dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat, toen de arrestatiebevelen werden uitgevaardigd, verzoekster al officieel was gescheiden van haar ex-man S. en zij zelfs al twee jaar officieel, voor de rechtbank, gehuwd was met eerste verzoeker, zodat het weinig aannemelijk is dat de autoriteiten in dat geval een arrestatiebevel zouden uitvaardigen. In zoverre verzoekers de nadruk willen leggen op deze arrestatiebevelen, moet worden vastgesteld dat zij om verschillende andere redenen evenmin van aard zijn om een gegronde vrees voor vervolging te doen aannemen, meer bepaald omdat de verklaringen over het arrestatiebevel van 2 september 2015 incoherent zijn, het arrestatiebevel van 29 juli 2016 behept is met twee taalfouten en uit de informatie in het administratief dossier is gebleken dat dergelijke stukken in Irak gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen en de bewijswaarde ervan relatief is, zeker wanneer slechts kopieën worden voorgelegd.

Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het feit dat verzoekers ook het motief dat betrekking heeft op de familieruzie om een erfenis, volstrekt ongemoeid laten, blijkt dat de verwerende partij op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin, en dat hierover afdoende werd gemotiveerd zoals dat is voorzien door de formele motiveringsplicht. De Raad sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissingen en maakt ze tot de zijne.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch(...) Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Beoordeling

In de bestreden beslissingen wordt op gemotiveerde en pertinente wijze vastgesteld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van de voormelde bepaling, enerzijds omdat het relaas niet aannemelijk is zodat geen reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld en anderzijds omdat, los van dat relaas, er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, zoals verzoekers, geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers laten in hun verzoekschrift deze beoordeling volstrekt ongemoeid.

De update van de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio die door de verwerende partij werd bijgebracht in het kader van haar aanvullende nota bevestigt de stelling in de bestreden beslissingen dat er voor burgers in de vier Noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja formeel onder bestuur van de KRG thans geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat en dat personen die naar die regio willen reizen dat op een veilige manier kunnen doen.

Ook ten aanzien van deze update brengen verzoekers geen concrete argumenten bij die erop zouden wijzen dat de beoordeling door de verwerende partij niet wettig of niet redelijk zou zijn in het licht van de voorliggende informatie.

De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat verzoekers, die geen andere elementen aanbrengen dan deze die hun ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, op geen enkele wijze aantonen dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor

de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS